

ജീവിത വിജയത്തിന് നേർവഴിയിലൂടെ

അബൂഹദീല

മനുഷ്യന്റെ ഓരോ പ്രവർത്തനത്തിനും ഓരോ ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ലക്ഷ്യം നിർണ്ണയിക്കാതെ ഒരു കാര്യത്തിനും ആരും ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടാറില്ല. ഏതെല്ലാം എളുപ്പവഴിയിലൂടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുമെന്നാണ് എല്ലാവരും അന്വേഷിക്കുക. അധ്വാനം കുറയുകയും പ്രതിഫലം മികച്ചതാവുകയും ചെയ്യുന്ന വഴിയാണേവരും തിരഞ്ഞെടുക്കുക. മനുഷ്യന്റെ ഒരു സഹജ സ്വഭാവമാണിത്. ഈ സ്വഭാവത്തെ യഥാവിധി കണ്ടറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യനോട് സംവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെത്രമാത്രം ചെറുതും വലുതുമായാലും നന്മയോ തിന്മയോ ആയാലും അവക്ക് കൃത്യമായ പ്രതിഫലമുണ്ടെന്ന് ഇസ്‌ലാം ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. “ആർ ഒരണുത്തുക്കം നന്മ ചെയ്തിരുന്നുവോ അവനത് കാണും. ആർ ഒരണുത്തുക്കം തിന്മ ചെയ്തിരുന്നുവോ അവൻ അതും കാണും.” (വി.കു: 99/7,8)

ഏതൊരു പ്രവർത്തനവും പ്രതിഫലവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കി ഒരു വിലയിരുത്തൽ ആവശ്യമാണ്. ജയപരാജയങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത് വിലയിരുത്തുമ്പോഴാണ് ഏതൊരു കാര്യത്തിന്റേയും മൂല്യം കണക്കാക്കാൻ സാധ്യമാവുക. മനുഷ്യനെത്തൊരു കാര്യം ചെയ്യുകഴിഞ്ഞാലും അവൻ അതിനെ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കുകയും ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. നഷ്ടക്കണക്ക് ബോധ്യമാവുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് പിൻമാറി പുതിയതിലേക്ക് കാലെടുത്തുവെക്കുകയും ചെയ്യും. ഭൗതികമായ കാര്യത്തിൽ കണിശമായി ഇക്കാര്യം അവൻ നിർവഹിക്കുന്നുവെങ്കിലും ആത്മീയ കാര്യത്തിൽ ഒരു വിലയിരുത്തലിന് കാര്യമായി ആരും മിനക്കെടാറില്ല. ആരാധനകളും അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളും ദിനചര്യപോലെ സ്വാഭാവികമോ യാന്ത്രികമോ ആയി ചെയ്യുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് വിലയിരുത്തലിനും തിരുത്തലിനും വിധേയമാക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അവ അർത്ഥപൂർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ. മനസ്സ് ഏത് സമയവും തിന്മയിലേക്ക് പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാടംനിരിക്കെ അനിവാര്യമായ ഒരു കാര്യമാണത്. ഓരോ വ്യക്തിയും നാളെക്ക് വേണ്ടി താനെന്ത് ശേഷിപ്പ് ബാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ദിനേന വിലയിരുത്തുകയും പോരായ്മ മനസ്സിലാക്കി അവ ആവർത്തിക്കുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുകയും വേണം. വിചാരണക്ക് വിധേയനാക്കപ്പെടും മുൻ ഒരു സ്വയം വിചാരണക്ക് വിധേയനാവണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ ജീവിതം ഊതിക്കാച്ചിയ പൊന്ന് പോലെ സ്മൃതം ചെയ്തെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഏതൊരു കാര്യം ചെയ്താലും വിജയം കൈവരിക്കുമ്പോഴേ അത് ചെയ്തവന് തൃപ്തി ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. തൃപ്തി പകരാത്ത പ്രവർത്തനം ഫലശൂന്യമായിരിക്കും. വിജയത്തിന്റെ ഒട്ടേറെ വഴികൾ വിശ്വാസികൾക്ക് ആശ്വാസം പകർന്നുകൊണ്ട് കൂർആൻ മനുഷ്യന് മുമ്പിൽ വരച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കാര്യങ്ങളിലൊക്കെയും വിശ്വാസവും പ്രവർത്തനവും ഒരുമിക്കുന്നതായി കാണാം. “തങ്ങളുടെ നമസ്കാരത്തിൽ ഭയഭക്തിയുള്ളവരും അനാവശ്യ കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് തിരിഞ്ഞുകയുന്നവരും സകാത്ത് നിർവഹിക്കുന്നവരുമായ വിശ്വാസികൾ വിജയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ഗുഹ്യാവയവങ്ങളെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവരുമത്രെ അവർ.... തങ്ങളുടെ അമാനത്തുകളും കരാറുകളും പാലിക്കുന്നവരും തങ്ങളുടെ നമസ്കാരങ്ങൾ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നവരുമത്രെ (അവർ). അവർ തന്നെയാണ് അനന്തരാവകാശികൾ. അഥവാ ഉന്നതമായ സ്വർഗം അനന്തരമായി നേടുന്നവർ.” (വി.കു. 23/1-4, 7-11)

വിശ്വാസികൾ രണ്ട് വിധമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിലും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, പ്രവാചകരിലും, മലക്കുകളിലും, വിധിയിലും അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുകയും ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തുറകളിൽ പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അതിലൊരുവിഭാഗം. വിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഉൾക്കൊള്ളുകയും അതിൽ വിജയം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തവരാണവർ. മറുവിഭാഗമാവട്ടെ വിശ്വാസത്തെ കേവലം ഉപരിപ്ലവമായി സമീപിക്കുകയും വിശ്വാസജന്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ അനുവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തവർ. ആത്മീയതയെ ഭൗതികത അതിജീവിച്ചവരാണവർ. ദേഹോരുകൾക്കും വികാരവിചാരങ്ങൾക്കും പരിധിയും പരിമിതിയുമില്ലാത്ത ഇത്തരക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിതലക്ഷ്യം വിസ്മരിച്ചവരാണവർ. ഇത്തരക്കാർക്ക് വിജയപ്രാപ്തി സാധ്യമല്ല. വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വാധീനം ജീവിതത്തിൽ നിഴലിച്ചുകാണുമ്പോഴേ വിജയം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയൂ. അത്തരക്കാരുടെ ആരാധനകൾ

ഭക്തിസാന്ദ്രമായിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവരുടെ ജീവിതം തെറ്റുകളിൽനിന്ന് മുക്തവുമായിരിക്കും. വിജയത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യമായ സ്വർഗം അത്തരക്കാർക്കുള്ളതാണ്.

വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന വിശദീകരിക്കുന്ന ജീവിതവിജയവും മനുഷ്യർ കണക്കാക്കിവരുന്ന ജീവിതവിജയവും രണ്ടാണ്. ധനം, സന്തതികൾ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഭൗതിക ജീവിതത്തിലെ സൗഭാഗ്യമായാണ് മനുഷ്യർ കരുതിവരുന്നത്. എന്നാൽ അവയൊക്കെയും ആത്യന്തിക വിജയത്തിനുള്ള പരീക്ഷണോപാധികളാണെന്നാണ് കുർബ്ബാന വിശദീകരിക്കുന്നത്. ആ പരീക്ഷണോപാധികളെ യഥാവിധി കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് സ്വർഗപ്രാപ്തിയെന്ന പരമവിജയം കരഗതമാവുക.

വിജയത്തിലേക്കുള്ള കൈവഴികൾ പല രീതിയിലുള്ളവയാണ്. അവയൊക്കെ വിശദമായി തന്നെ കുർബ്ബാന പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസമുൾക്കൊണ്ട് അത്തരം കാര്യങ്ങൾ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നാണ് ഇസ്ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. വിശ്വാസമില്ലാതെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജലരേഖ കണക്കെ നിഷ്ഫലമായിരിക്കും.

“സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ കുമ്പിടുകയും സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുകയും നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ ആരാധിക്കുകയും നന്മ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചേക്കാം.” (22/77)

“തീർച്ചയായും പരിശുദ്ധി നേടുകയും തന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ നാമം സ്മരിക്കുകയും എന്നിട്ട് നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തവൻ വിജയം പ്രാപിച്ചു.” (87/14,15)

“നമസ്കാരം നിർവഹിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വ്യാപിച്ചുകൊള്ളുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് തേടിക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ധാരാളമായി ഓർക്കുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചേക്കാം.” (62/10)

ആരാധനകളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നത് വ്യക്തിവിശുദ്ധി കൈവരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ആരാധനകൾ മാത്രമായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ പോര, പ്രത്യുത അവയോടൊപ്പം നന്മ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ജീവിതവിജയം കൈവരിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നുമാണ് ഉപര്യുക്ത വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുക. ദീനിയേയും ദുൻയാവിനെയും പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിൽ മതതത്വങ്ങൾ കണിശമായി പാലിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും ഇതിൽനിന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാനാവും. അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മരണയിലധിഷ്ഠിതമായി ഭൗതിക വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുമ്പോഴേ അവ കൃത്യമായ വഴികളിലൂടെയായിത്തീരുകയുള്ളൂ. ദൈവസ്മരണ നിലനിർത്തി കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാരൻ സത്യസന്ധനും ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നീതിമാനും തൊഴിലാളി വിശ്വസ്തനുമായിരിക്കും. ആത്മാർത്ഥ കൈമുതലാക്കി മീസാനിൽ നന്മയുടെ ഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ അയാൾ യഥാർത്ഥ വിജയിയായിത്തീരും.

തെറ്റുകളിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണ മുക്തനാവൻ മനുഷ്യന് സാധ്യമല്ല. ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം മനുഷ്യനെ അറിയാതെ തെറ്റുകൾക്ക് വശംവദനാക്കും. അതിനാൽ പശ്ചാത്താപം വിശ്വാസിയുടെ സഹചാരിയായിരിക്കണം. പാപമോചനമെന്നത് വിശ്വാസിക്ക് അനിവാര്യമാണ്. പാപസുരക്ഷിതനായിട്ടുപോലും പ്രവാചകൻ പാതിരാണേരത്ത് ഉറക്കൊഴിച്ച് നിശാ നമസ്കാരവും പ്രാർത്ഥനയുമായി കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ കേവലം സാധാരണ മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്രമേടങ്ങ് പശ്ചാത്താപവിവശമായ മനസ്സുമായി കഴിയേണ്ടിവരുമെന്നത് ചിന്തനീയ കാര്യമാണ്. നമസ്കാരാനന്തരം യാന്ത്രികമായി നടത്തുന്ന അധരമൊഴി കീർത്തനങ്ങളിലോ പ്രാർത്ഥനാ വചനങ്ങളിലോ മാത്രം പാപമോചനാർത്ഥന പരിമിതപ്പെടുത്തിയാൽ പോര, മറിച്ച് ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ ചുവടുവെപ്പുകളിലും തീക്കനലിലൂടെ നടക്കുംവിധം സൂക്ഷിച്ച് പെരുമാറുകയും പശ്ചാത്താപം കൈമുതലായ മനസ്സുമായി നടക്കുകയും വേണം. കാരണം വിജയത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടെയാണ് പശ്ചാത്താപം എണ്ണിയിട്ടുള്ളത്.

“സത്യവിശ്വാസികളേ നിങ്ങളെല്ലാവരും അല്ലാഹുവിലേക്ക് വേദിച്ച് മടങ്ങുക നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചേക്കാം.” 24:31

“സത്യവിശ്വാസികളേ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലേക്ക് നിഷ്കളങ്കമായ പശ്ചാത്താപം കൈക്കൊണ്ട് മടങ്ങുക. നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ് നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ മാച്ചുകളയുകയും താഴ്ഭാഗത്തുകൂടി അരുവികളൊഴുകുന്ന സ്വർഗതോപ്പുകളിൽ നിങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.” (66:8)

“എന്നാൽ വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവരാലോ അവർ വിജയികളുടെ കൂട്ടത്തിലായേക്കാം”. (28:67)

പശ്ചാത്താപത്തിലൂടെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് കൂടുതലടുക്കാനും മാനസിക വിശുദ്ധി കൈവരിക്കാനും സാധിക്കും. മനസ്സിന്റെ പിശുക്കുകളെ അതിജീവിക്കാനും ഉദാത്തമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉദാരനായി തീരാനും കഴിയുമ്പോൾ വിശ്വാസി സമൂഹത്തിലെത്തിച്ചേരും. മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കാനും സമൂഹത്തിനായി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെക്കാനും അത്തരമുള്ളവർക്കാണ് കഴിയുക. ചുറ്റും വെളിച്ചം പകർന്ന് ഉറുകുന്ന മെഴുകുതിരി കണക്കെ നിലകൊള്ളുന്ന ത്യാഗിവര്യന്മാരും സാമൂഹ്യസ്നേഹികളുമായിരിക്കും അവർ. തങ്ങളുടെ സുഖസൗഭാഗ്യങ്ങളേക്കാൾ സഹോദരന്റെ സുഖക്ഷേമത്തിന് താല്പര്യം കൊതിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും അവർ. ഹിജ്റ വേളയിൽ നാം കാണുന്ന സാഹോദര്യ സ്നേഹവും ക്വാദിസിയയിൽനാം സാക്ഷികളായ പരിത്യാഗ മനോഭാവവും അതിന്റെ ജ്വലിക്കുന്ന ഏടുകളാണ്. മനസ്സിലെ പിശുക്കിൽനിന്ന് മുക്തമാവുക എന്ന ശ്രമകരമായ പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയം നേടിയപ്പോഴാണ് അവർക്ക് ഇത് സാധ്യമായത്.

സാമൂഹിക ഇടപെടലുകളിൽ ക്രിയാത്മക സമീപനം പുലർത്തുമ്പോഴാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതികരണം ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത് കാണാൻ കഴിയുക. ക്ഷമ വിശ്വാസികൾക്ക് ശക്തമായ ആയുധമാകുന്നതിവിടെയാണ്. ക്ഷമയെന്ന ആയുധവും സൂക്ഷ്മതയെന്ന പരിചയും തൗബയെന്ന പാഥേയവും കൊണ്ടുനടക്കുമ്പോഴാണ് നന്മയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും സദാചാരം കൽപിക്കുകയും ദുരാചാരത്തിൽനിന്ന് വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമുദായം ജന്മമെടുക്കുക. അപ്പോഴാണ് വിശ്വാസി സമൂഹത്തിന് വിജയപാത കരഗതമാവുകയും ചെയ്യുക.